

Jaká byla Vinařská 50 ročníku 2014? Stručně napsáno, velmi suchá a velmi rychlá. I když, jak pro koho. Každopádně, po klasickém startu v 9.30 před Šatovským Znovínem jsme všichni vyrazili do prvních kilometrů. Po zatočení na asfaltovou rovinku směrem k Hatím jsem zařadil jako ostatní nejtěžší převody a celkem bez problémů točil pedály, schován na pravé straně pelotonu. Nevím, proč se to každý rok děje, ale stalo se už tradicí, že uprostřed balíku tu a tam někdo „zaflokuje“, čímž vyprovokuje neadekvátní reakce spousty ostatních, kteří pak hned bez rozmyslu také brzdí poplašeným smykem. Bohužel jsem na tento špás letos nevině doplatil já, protože jezdec jedoucí vedle mě, mimochodem člen našeho týmu Hansi junior, evidentně nebyl na takový trik připraven a zřejmě nedržel ruce na brzdách, takže nevěděl, co dělat. A tak poslal své přední kolo přímo do předního kola mého, ve snaze vyhnout se směrem doprava brzdící mase před ním. Jen duchaplným instinktem jsem svůj bike strhl z krajnice silnice do pole s obilovinami, abych zabránil pádu nás obou. Ve snaze neztratit příliš pozic i nasazené tempo, vyjížděl jsem z pole plnými silami na stále zařazený těžký převod, protože na nějaké řazení v tom okamžiku nebyl čas. Po tomto manévru jsem cítil, jak mi slušně zatuhly nohy. Na zpáteční silnici do Šatova jsem se proto snažil svaly uvolnit a rozhýbat, ale po nájezdu do terénu nad Šatovem jsem zjistil, že jakýkoli pokus o zrychlení se mívá účinkem. Kolena mě neobvykle silně bolela a nemohl jsem se pořádně opřít do pedálů. V tom okamžiku jsem se začal smířovat s faktem, že letošní Znovín jen obkroužím. Kuře, George a Saša, jedoucí do té doby se mnou, se mi začali postupně vzdalovat. Zařadil jsem se tedy poslušně na pravou stranu závodní trasy a smutně se díval na všechny, kteří mě bez problémů předjížděli. V mírném stoupání do Chvalovických vinohradů jsem si dokonce ulevil přeřazením na prostřední placku, což jsem neudělal už několik let. Za vinohrady, při sjezdu do doliny před letištěm, se přede mnou zničehonic zjevila apokalypsa spousty nešťastných závodníků, opravujících defekty na kraji cesty. Jakási dobrá duše totiž vysypala na cestu zhruba dvě vlečky rozbitých křidel. Mezi těmito zoufanci byli i Saša, zbrklý Hansi junior a na úpatí stoupání i George. Při průjezdu kolem rozčilujícího se George jsem křikl, že může být v klidu, že mě za chvíli stejně zase dojede. O pár kilometrů dál v Sedlešovicích u Tří jasanů mě pak jako vždy povzbudilo fandění členů realizačního týmu Znojenských strojůren, stejně jako nadšené kopání nohama dcery Kristýnky v krátkém stoupání za penzionem. U Popic, před začátkem postupného stoupání k nejvyššímu bodu závodu, se kolem mě prohnali Crazy, malej Mára a Stehno. V Konicích mě pak drtivým tempem předjel Orra. Moje tempo bylo tak slabé, že jsem chvílemi myslel, že stojím na místě. Opravdu deprimující zážitek. Po výjezdu z Konic mě v podstatě už podruhé v závodě předjel George, který rychle vyřešil svůj problém s defektem. Hlavou mi bliklo, že asi zastavím v Popicích v hospě u silnice a dál budu závod sledovat už jen jako divák z venkovní zahrádky. Ale mé, v ten okamžik silně povadlé srdce závodníka, záblesk této myšlenky okamžitě zamítlo a tak jsem se pokoušel šlapat dál. Za Havraníkama naštěstí pořadatel vynechal nepříjemné stoupání k vřesovišti, které se naposled jelo v roce 2009. Ale i tak jsem byl rád, když jsem se doslova dohrabal na hraniční čáru a věděl, že od tohoto okamžiku by měla být plánovaná trasa letošního ročníku až do cíle víceméně rovinatá. Nevedla totiž směrem na Retz, ale přesně po hraniční čáře pokračovala k bývalému přechodu Hnanice. Těsně za přechodem pak téměř pořád rovně k vinohradům nad rakouským Mitterretzbachem. Zde se stočila dvakrát vpravo, poté dvakrát vlevo. Následovala delší asfaltová rovina, chvíli přerušená malým stoupacím esíčkem, až se dojelo do Unterretzbachu. V tamějším vinohradu čekalo na peloton krátké, prudké a nepříjemné stupání na zvlněném asfaltu. Když už jsem se konečně vypořádal na jeho vrchol, předjel mě Piki. Ale mně už bylo v té chvíli vše úplně jedno, hlavně jsem chtěl vidět žlutý nafukovací oblouk s nápisem AUTHOR. Naštěstí byla dlouhá betonová rovinka kilometr před cílem takzvaně po větru, takže jsem ji úspěšně překodrcal a konečně najel na závěrečný asfalt v Šatově. Ohlédl jsem se přes rameno a uviděl za sebou obrys jezdce. Nevím, proč se mi v ten okamžik najednou zachtělo hrdinně ubránit svoji „úžasnou“ 346 pozici, ale v čirém zoufalství jsem zkusil zrychlit. V ten okamžik mi v křeči vystřelilo levé lýtko a já s komicky pokrčenou nohou projel cílovým kobercem.

geri©

PS: Dva dny poté jsem zjistil, že hlavní příčina mých problémů byla s největší pravděpodobností v posedu - špatným nastavením nového představce, řidítek a sedlovky...